

El darrer poeta

És el darrer poeta popular i cada llibre seu es converteix en notícia destacada. Miquel Martí i Pol, que el mes de març d'enguany feia 65 anys, ha publicat un nou llibre 'Un hivern plàcid'.

Tan sols hi faltava *La Vanguardia*. L'únic poeta català que a hores d'ara mereix un viatge periodístic col·lectiu és Miquel Martí i Pol. El dia 27 d'octubre passat, Edicions 62 va convidar els periodistes culturals a dinar a Roda de Ter amb Miquel Martí i Pol, amb motiu de la publicació del seu nou recull de poemes, *Un hivern plàcid*. En vam comptar més de quinze. Hi havia representats des d'*El Punt* fins a EL TEMPS, des d'*El País* fins al *El Periódico*, bo i passant pels tres periòdics osonencs, *El 9 Nou*, *La Marxa* i *Osona*.

La presentació i la conferència de premsa van ser tan seguides, pels redactors, fotògrafs i tècnics de ràdio, com ho pot ser la conferència de premsa d'una estrella de cinema feta a Barcelona o a València. Amb una diferència. Cap de les preguntes no va ser tòpica. Totes demostraven, per part dels representants de la premsa, un coneixement sincer i entusiasta de l'obra del personatge entrevistat.

Xifres de venda. Àlex Broch, director literari adjunt d'Edicions 62 i mestre de cerimònies, va oferir les darreres dades sobre l'acceptació dels llibres del poeta publicats per Edicions 62. Del primer, per exemple, *Vint-i-set poemes en tres temps*, editat a l'any 1972, molt abans de l'esclat martipolià de l'època del Mall, se n'han fet nou edicions i se n'han venuts 15.000 exemplars. Els mateixos que s'han venut de la *Suite de Parlavà*, aparegut el 1991. L'*Antologia poètica* d'"El Garbell", feta per Pere Farrés l'any 1983, es troba a la vuitena edició i compta 20.000 exemplars venuts. El primer volum de la seva obra poètica completa, editat l'any 1989, és a

la tercera edició i els dos restants, a la segona.

Un hivern plàcid és construït amb poemes escrits gairebé tots l'any passat i els altres van ser escrits entre el 91 i el 92, però, va dir el poeta, "els he refets tots, els he posats en la línia dels poemes del 93".

Quina és aquesta línia? La de l'ambició. El crític de cinema Guarner deia que Bernard Tavernier feia cada una de les seves pel·lícules com si fos la darrera i per això les enriqueix tant. Doncs Martí i Pol ha fet el mateix en cada un dels poemes d'*Un hivern plàcid* i per aquesta raó els poemes se li han allargat tant. "No sé per què -va dir-. Potser començo un altre cicle, amb aquest llibre. Pot ser significatiu el fet que els poemes s'hagin allargat. La gent jove comença els poemes llargs i després, amb els anys, els fan més curts. Em dec tornar jove".

El fet és el tema d'un dels poemes del llibre, "Guanys". Comença així: "Se t'allarguen els versos i els poemes/ com un repte singular que et posa a prova/ perquè et fa ultrapassar el tempo i la mesura/ que et creies que tenies dominat". L'expressió, diu més endavant el poema, "s'ha tornat més cantelluda/ com si participés, a desgrat seu potser, de l'agressiva tensió que t'envolta".

Cansat de viure. Van demanar al poeta si estava cansat de viure. "En certa manera -va dir- tinc un cansament físic i psicològic. El físic, pels anys i la malaltia. El psicològic és degut a la decepció pel caire que pren el món en general, a nivell polític, a nivell social i fins i tot en la relació entre les persones, i per això en la major part dels poemes giro els ulls enrere i analitzo el meu passat amb molt de rigor i em recolzo cada vegada més en el meu

RAFA GIL

Miquel Martí i Pol. Gairebé tots els poemes d'*Un hivern plàcid* són de l'any passat.

interior i m'exigeixo cada vegada més per arribar a un futur que no sé com serà".

Això, sense oblidar l'esperit de revolta. "Això, sempre. M'he adonat que la major part dels poemes que havia començat amb una decepció profunda al final han agafat un to d'un cert tremp. I aleshores he pensat que encara era jo".

Ho diuen els versos que tanquen el darrer poema del llibre: "Envelliran els llibres i molt més/ hauràs envellit tu quan, mig escèptic,/ mig resignat, recullis el farcell/ d'enganys i desenganys i, altiu, contemplis/ la immensitat amb la mirada neta/ de turpituds i angoixes, tal vegada/ estrafit sense ganes aquell gest/ de revolta que ben pocs han comprès/ però t'ha acompanyat tota la vida". Lluís Bonada